

Dus had die weduwe om een idealistisch of theoretisch bezwaar van haar medicus drie maanden op haar geld moeten wachten.

Mij wil het voorkomen dat collega VAN DIEREN gelijk heeft als hij zegt, dat het beter is, dat wij ons door ons verstand laten leiden, dan door verkeerde wetsinterpretatie, finantieel belang, misplaatst medelijden en theoretisch gehaspel.

En ik zal evenals hij in den regel, (maar zonder mij te binden, wat geheel onnoodig schijnt), de doodsoorzaak-attesten invullen, zoodra mij uit een nagelaten verklaring, of zelfs uit de bepalingen van de door den overledene ondertekende polis blijkt, dat deze zijn medicus daartoe heeft uitgenoodigd.

U dankend voor de plaatsruimte:

Rotterdam, 1 Oct. 1904.

Uw. dw.

Dr. S. J. HALBERTSMA.

D R. P I N K H O F E N D E V O L K S - A P O T H E K E N .

Geachte Redactie!

Het slot van Dr. PINKHOF's antwoord te weerleggen is m.i. overbodig; dat weerlegt zich zelf, waar hij aan het eind erkent, niet te weten of de salariering (en het aanbod) van apothekers aan volksapotheken nog zoo is als bij hun eerste verschijnen.

Ik heb niet beweerd, dat wij „geheel onafhankelijk zijn van de koopmanswensen onzer lastgevers”, alleen ik ontken — en dat op grond van mijn en anderer ervaring — dat die lastgeving zich uitstrekt tot de „uitoefening” in naderen zin van de pharmacie, en die wenschen tot het à tout prix zoo goedkoop mogelijk „werken”.

Dat Dr. PINKHOF met de vervalschte levertraan zou aankomen, wist ik vooruit: sinds een jaar of 10, 11 teren daarop al de volks-apotheken bestrijdende apothekers. Die knoeierij was echter een particulier zaakje van een directeur-apotheker in een tijd, toen inderdaad (dank zij de felle oppositie der andere apothekers) nog weinig personen voor zoo'n betrekking te vinden waren en men er dus niet altijd de élite van den apothekerstand kon verwachten. Omtrent het al of niet recente der twee andere voorbeelden deelt Dr. PINKHOF ons niets mee, maar bovendien blijkt uit zijn woorden geenszins, dat men hier niet met onopzettelijke vergissingen te doen heeft, die, hoezeer betreurenswaard, toch evengoed in een andere apotheek zouden kunnen voorkomen. Doch gesteld zelfs, dat dit niet het geval was, dan meen ik nog Dr. PINKHOF het recht te mogen ontzeggen op grond van die *hoogst enkele gevallen* een afbrekend oordeel te vellen over de Volksapotheken in het algemeen, waarvan er alleen in Amsterdam minstens een 15-tal bestaan.

Hoogachtend

Amsterdam, 4 Oct. 1904.

J. VAN DER WIJK.

De heer VAN DER WIJK slaat den spijker op den kop. De kapitalisten kunnen nu goedkooper terecht dan vroeger, maar — doordat de doodende concurrentie hunner apotheken het voor de niet zeer bemiddelde apothekers

bijkans ondoenlijk maakt, hun beroep als voorheen vrij uit te oefenen. Dat is juist, wat te vreezen stond. De patroons van den levertraan-oplichter *wisten*, wat zij aan hun directeur hadden, zoodat zijn particuliere onderneming wel degelijk haar schaduw werpt op de hunne. Eindelijk zou ik, ook zonder ondervindingen, in mijn vorig schrijven vermeld, de volks-apotheken hebben gewantrouwd op grond van hun wijze van reclame en concurrentie.

De discussie over deze quaestie is hiermede gesloten.

H. PINKHOF.

Redactie.

BERICHTEN.

Wetten, Besluiten, Officieele verslagen, enz.

Wetsontwerp tot wijziging en aanvulling van het Wetboek van Strafrecht.

Door de Regeering is bij de Tweede Kamer ingediend een wetsontwerp tot wijziging en aanvulling van het Wetboek van Strafrecht. Zooals onze lezers weten heeft de Minister van Justitie deze herziening bij de behandeling der begroting in de Eerste Kamer aangekondigd, waarbij hij toen tevens toezegde, dat daarbij zouden worden voorgesteld voorziening tegen de huizen van ontucht, het openlijk aanprijzen van Neo-Malthusiaansche middelen en voorziening tegen abortus provocatus. Wij zullen hier slechts die der voorgestelde wijzigingen en aanvullingen mededeelen, die uit den aard der zaak den geneesheeren kunnen belang inboezemen.

Vooreerst wordt in dit ontwerp voorgesteld de invoering van *voorwaardelijke niet-tenuitvoerlegging van opgelegde straf*; dezen term stelt de Minister in de plaats voor den tot dusver gebruikelijken term „voorwaardelijke veroordeeling”, waarmede bedoeld wordt, dat bij veroordeeling van een persoon jonger dan 18 jaar tot gevangenisstraf of hechtenis van 6 maanden of minder de rechter bepalen kan, dat de straf niet ten uitvoer wordt gelegd, tenzij de persoon binnen een zekeren termijn opnieuw veroordeeld wordt of zich slecht gedraagt. Daarvoor worden na 14 vijf nieuwe artikelen ingevoegd. De Memorie van Toelichting bevat belangrijke gegevens omtrent dit bij ons te lande nieuwe principe en de werking er van in de landen waar het reeds langer bestaat.

Verder wordt bepaald dat niet betaalde boete ten aanzien van een persoon jonger dan 18 jaar niet vervangen wordt door hechtenis maar door plaatsing in een tuchtschool.

Bij de straf bestaande in de ontzetting van de uitoefening van bepaalde beroepen en bedrijven wordt een nieuw artikel voorgesteld luidend:

„De schuldige aan eenig misdrijf, die door zijn strafbare handeling de plichten van zijn beroep of bedrijf heeft geschonden of zijn beroep of bedrijf heeft misbruikt, kan van het recht tot uitoefening van dat beroep of bedrijf worden ontzet”.

Art. 82 van het tegenwoordige Wetboek bepaalt, dat onder zwaar lichamelijk letsel wordt verstaan: ziekte die geen uitzicht op volkomen genezing overlaat, voortdurende ongeschiktheid tot uitoefening zijner ambts- of beroepsbezigheden, afdrijving of dood van de vrucht eener vrouw en storing